

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

Egy évre .... 4 forint.
Félévre .... 2 forint.
Negyed évre .... 1 forint.

SZERKESZTŐSÉG:

Hubacsek Pál ügyvéd irodájában,
hova a lap szellemi részét illető
közlemények és a pénzküldemé-
nyek is intézendők.

MINDSZENT.

VEGYES TARTALMU HETILAP.

HIRDETÉSEKRE NÉZVE

a lap hátsó (4-ik) oldala 20 helyre
van beosztva. Egy hely ára 90 kr.
Kincstári bélyegilleték külön 30 kr.

NYILTTÉRBE

minden egyes sor közlése 15 kr.
Bérmentetlen levelek csak ismert
kezektől fogadtatnak el. Kéziratok
vissza nem adatnak.

MEGJELEN: MINDEN VASÁRNAP.

Felelős szerkesztők:
HUBACSEK PÁL és SZOBOTKA GUSZTÁV.
Kiadó tulajdonos:
AZ ALAPÍTÓ EGYESÜLET.

EGYES SZÁM ÁRA 8 KRAJCÁR.

A CSANYI BESZÁMOLÓHOZ.

Nem vagyunk politikai lap és így országgyűlési képviselőnk beszámolóját, melyet Csanyon tartott, kellőleg nem is méltathatjuk. El lévén zárva előlünk a tér ezen oldalról, csak is azon viszonyt foglalkozhatunk röviden, mely kerületünk országgyűlési képviselője és a választók között fenáll.

Tartozzék bár valaki akármelyik politikai párthoz, az antagonizmusnak, az ellentérekvésnek addig van helye, míg a választók az urnához nem lépnek alkotmányos jogaik érvényesítése végett; a mint pedig a választás megtörtént, a törvénynél fogva minden politikai pártárnyalat tartozik tiszteletben tartani a megválasztott képviselőt, mint az ország törvényhozásának egyik tényezőjét.

Elismeréssel kell adóznunk e terén a magyar nép iránt, a melyről a történelem eddig csak azt jegyezte föl, hogy választott képviselőjét mindenkor tiszteletben tartotta.

És jól is van ez így; mert bár igaz, hogy az országgyűlési képviselő első sorban elveket képvisel, de ugyanaz az országgyűlési képviselő nem személyeket, nem egyes embereket, hanem az egész országot és annak alkotmányát, az egész kerületet s annak érdekeit képviseli.

Ezen okból kifolyólag a képviselő és a választó között a viszonynak mindenkor bensőségteljesnek kell lenni.

Eme bensőség teljes viszonyt tapasztalhatunk országgyűlési képviselőnk csanyi beszámolójakor is, s hiszük és reméljük, tapasztalni fogjuk azt akkor is, a midőn — ígéretéhez képest — még ez év folyamán bennünket és Szegvár községét fogja meglátogatni, hogy, mint az ország törvényhozásának egyik tagja — beszámoljon annak ténykedéséről.

Az őszinte rokonszenv és a mesterkéletlen szeretetnyilvánulás oly fényes jeleit láttuk Csanyon, hogy szívünk feldobogott, s nem csak a választottat, de a választókat is a valódi örömezzet fogta el az egyszerű nép cikornyátlan szeretetének ilyen nyilvánulásán.

Hisszük és reméljük, hogy a választott meglepéssel távozott Csany község és Tömörkény választó polgárainak köréből, s erőt merithetett magának a jövő munkálkodásra: látván és tapasztalván, hogy a népszerű s bizalommal van irányában.

Hozza Isten körünkbe mielőbb, s addig is, míg bennünket szerencsésítethetne, legyen

vele Isten áldása és munkálkodjék hazánk s kerületünk boldogításán.

Isten éltesse!

HOLT IDÉNY.

Néhány évtizeddel ezelőtt a holt idényt — saison morta — nem ismerték.

Allandó volt a munkásság, az erők nem voltak oly tuligénybe vetek, mint mai nap; de talán az emberek sem voltak oly gyengék, mint mostanság! Alig következik be a nyári évad, szünetel minden nagyobb szellemi erőt igénylő politika, országgyűlések, zárvák a színházak, muzeumok, közkönyvtárak, utóbbi időben, kevés kivétellel — megszűnik az igazságszolgáltatás, utazik beteg és nem beteg fürdőbe, szórakozni mennek, kiknek arra szüksége van, de sokkal többen vannak, kiknek, bár egész élete szórakozás, a szokás szentesítette törvény alapján szintén elutaznak szórakozni, üdülni, erőt gyűjteni arra, hogy visszatérve, ujult erővel foghassanak dolgukhoz: a semmittevéshez!

Kétségtelenül igen nagy azok száma, kik éjt nappallá téve dolgoznak, fáradnak, hogy kötelességeiknek eleget tegyenek és ezeket megilleti a munka utáni édes pihenés; de e munkás egyének között vajmi kevésnek juttat a sors munkássága mellett is oly vagyont, hogy egészségük fentartása, megszilárdítása, szellemi erejük rugékonyságához szükséges üdülést megszerezhessék.

Régi dolog és mégis mintha uj volna: a valódi munkásság alig fizettetik meg! Fizetik busásan a magas állású, gyakran ugy is gazdag hivatalnokokat és alig juttatnak valamit a valódi munkásnak. A magas állású hivatalnok fizetéséből egész éven át szórakozhatik, szórakozik is, — dolgozik az alantás közeg még akkor is, midőn a nagy ur elmegy üdülést keresni — a sok semmittevés után.

Világszerte így áll a dolog ma, fájdalom, — de igaz — a viszonyok ilyenek!

Vajon eljövend-e egy jobb jövő, más-kép fognak-e alakulni a viszonyok, jobban fogják-e dotálni a munkás, de alantás állású hivatalnokokat?! — a jövő titka.

Nincsen szabály kivétel nélkül és így a holt idény is meghozza a pihenést — ha többet nem is — oly egyéneknek, kiknek arra szükségök van, kiket megillet e pihenő ugy, mint senkit e nagy világon, megilleti őket a pihenő, szakadatlan ténykedésük folytán érdemesek a szünetre, mert bizony ujult erővel kell, hogy munkájukhoz fogjanak, a mely munka türelmet, szellemi erőt igényel napestig; rossz fizetés mellett dolgozni oly ügyben, melyből a munkának semmi haszna nincs — nagy és nehéz feladat. — E sors a néptanítóknak jutott osztályrészül.

A mai korban szokássá vált mindent tudni, mindenhez érteni. Mondhatjuk azonban, hogy a ki maga nem tanított, az a tanító állását, annak súlyos voltát, nevetséges csekély fizetését, nagy felelősségét felfogni alig képes,

Nem a színészek már mai napság a »nemzet napszamosai«, hanem a néptanítók! A színészet, mig állandó színházaink nem voltak, mig a nemzet nyögben hevert, valójában hálátlan, rosszul fizetett pálya volt; most a művelt, a képzett, szorgalmas színész előtt nyitva az egész világ, előtte és általa elérhető vagyon és tisztesség és művészi fáradságának jutalmául gyakran a fejedelmek elismerése sem marad el.

Nem így áll ez néptanítóinknál. Dolgozhatik az bármennyit, az ő fizetése mégis csekély marad; fáradozhatik, előbbre nem halad, hanem marad az, a mi volt, egyszerű szegény tanító!

És mégis azt tapasztaljuk, hogy ifjaink ezrével lépnek e pályára, teszik azt kenyérkereseti forrásukká. E körülmény nem ok nélküli, sőt megmagyaráztatik, mihely tekintetbe vesszük, hogy: a tanítói állás kezd a régi mesteri minőségből kivetközni. Népművelésünk, tanítóink ügye ismételten hozott törvények oltalma alatt áll, a tanítók a hadkötelezettség tekintetében előnyökben részesülnek, biztos jövedelmet nyújtó állás és elvégre állás.

A szegény szülő fia, ki tanulni szeret, elvégzi otthon az elemi és a szükséges középiskolákat, elmegy a tanító képezdei tanfolyamra, addig dolgozik, addig fárad, mig elvégre is leteszi a tanítói vizsgát, oklevelet nyer, melynek alapján addig pályázik, mig ha más állást nem, egy tanyai iskolában nyer alkalmazást. Megnősül és ha jó nőt, esetleg jó módu gazda ember leányát vette nőül — szerencséje megállapított, — óhajainak netovábbja teljesült,

Aránylag rövid tanulmányi idő, kevés, majdnem minden költség nélkül, nem nagy szellemi fáradsággal, pályavégzett és okleveles emberré lesz az ifju, ki kétségtelen fölötté áll az egyszerű gazdának, a nem iskolázott iparost szellemileg messze tulszárnyalja és elvégre is, ha szükesen is, de megélhet.

Ez a számítás, ezek az indokok, ilyenek az ifju tervei, számításai, nem egészen helytelenül, nem alap nélkül. Az éremnek másik oldalát azonban az ifjak nem veszik számításba és a számadásba nem vett körülmények lerontják, ha fölül nem mulják az imént felsorolt előnyöket és kedvezményeket; mert ha valaki hivatásának betöltése szorgalmat, kitartást, kényelmet igényel, az a tanítói állás és pályánál elkerülhetlenül szükséges; ha valaki a jobb jövőre kilátás, az előhaladás lehetősége nélkül küzködik, — e reménytelenséget, e lehetlenséget a néptanítóknál felleljük. Megilleti tehát őket a szünet, a holt idény reájuk a felüdülés, a pihenés kiérdemelt ideje. Pihenjenek, üdüljenek, hogy az uj iskolai év beálltával ujult erővel foghassanak nehéz és nagy munkájukhoz, a népműveléshez, iparkodjanak azon, hogy Magyarországon csakis magyarrá neveljék a gyermekeket és oltsák azok szívébe a jó, szép iránti hajlamot és főleg a hazaszeretetet!

Ilyenek az ifju tervei, számításai, nem egészen helytelenül, nem alap nélkül, csak-hogy az éremnek másik oldalát nem veszik számításba az illetők és ezen számadásba nem vett körülmények lerontják, ha fölül nem mulják az imént felsorolt előnyöket és kedvezményeket.

A SOROZÁS.

Eddigi közleményeink nyomán kimutattuk sorozó járásunk hadképességi százalékát az egész járásra egy összességben és külön-külön községként; összehasonlítottuk az eredményt legközelebbi szomszédunk Szentés várossal; s beszéltünk többféle okokról, a melyek szerintünk a sorozás eredményének silányságára befolyással vannak.

Jelen befejező közleményünkben egyéb okokról fogunk megemlékezni.

Általános tapasztalat, hogy az egész országban silány eredményt mutatott föl a sorozás. A silányság jelei már a múlt évben mutatkoztak; de a folyó évben már megdöbbentő mérvet öltöttek. A kik ez ügyet beható tanulmány tárgyává tették, úgy számítanak, hogy az ujnejutalékban a hiány, ha nem is mulja fölül a 10000 főt; de nem is fog mögötte maradni.

El nem vitathatjuk, hogy fajunk törpül, silányul, s hogy legnagyobb részben ez az oka a silány eredménynek; de van egy másik ok is és pedig az, hogy a Magyarországra kivetett hadjutalék túl magas. Nevezetesen Ausztria, az ő 22 millió lakosságával, épen csak 1%-al állít több ujncot, mint Magyarország az ő 15 millió lakosával.

Magyarország tehát aránytalanul van terhelve, a minek oka természetesen az, hogy a magyar, mint legerősebb faj, sokkal nagyobb hadképességi százalékkal bír, mint az Ausztriában élő népek.

De ez az aránytalanság nemcsak Magyarországon és Ausztria között áll fönn, hanem fönn áll bent az országban és az egyes sorozó járások között. A mely sorozó járás ugyanis tapasztalat szerint nagyobb hadképességi százalékkal bír, arra nagyobb ujnejutalékot vetnek ki, mint egy másik sorozó járásra, a hol a hadképességi százalék kisebb.

Példa erre a mi sorozó járásunk és Szentés város. A két sorozó járás között a viszony úgy áll, hogy Szentés városra a felhívott 654 hadköteles után a hadjutalék 69 ujonc és 7 póttartalékosban volt megállapítva, míg nálunk, a hol csak 500 hadköteles volt felhíva, a hadjutalék 70 ujonc és 7 póttartalékos volt. Dacára tehát annak, hogy nálunk a hadkötelesek száma 154-el volt kevesebb, mint

Szentésen, mégis nagyobb hadjutalék vettett ki reánk, mint Szentésre. — Az ellentét még szembeötlőbb, ha tudjuk, hogy e kivétel szerint a szentesi sorozó járásban csak minden 8-dik, nálunk ellenben már minden 6-ik hadkötelesre egy besorozandó volt számítva.

A sorozási eredmény, habár nem is felelt meg a várakozásnak, még is igazolta azt, hogy a mi néplünk erősebb, izmosabb, kifejlettebb, mint a szentesi. E tekintetben csak utalunk kell lapunk 15-ik számára ahol kimutattuk, hogy nálunk a kevesebb hadköteles közül épen 20-al soroztak be többet, mint Szentésen a több hadköteles közül.

Hizelgő lehet ugyan valamely sorozó járásra az, hogy népessége edzettebb, kifejlettebb, mint más sorozó járásé; de végre is nincs az a sok, a mi el nem fogyna, s bármely sorozó járás hadképességi százalékát sem lehet a végtelenség felcsavarni, mert előbb-utóbb beüt a krach, mint beütött nálunk is.

Sok dolgot megtudunk magunk fejteni, csak azt nem, hogy valjon mi oka lehet annak, hogy a mi sorozó járásunkban Szegvár községnek van a legkisebb hadképességi százaléka, hogy a vagyonszámba és így jobb módban élő, a nehéz kubik munkával aránytalanul kis mértékben foglalkozó Szegvár, messze mögötte marad a szegényebb és az óriási mértékben földmunkával foglalkozó Mindszentnél?

Ha ezt nem értjük, ha ennek okát adni nem tudjuk, azt még kevésbé értjük, ha valjon, mi okozhatja azt, hogy Szentés két egész százalékkal mögötte marad még Szegvárnak is.

Elmondtuk nézeteinket tárgyilagosan, s ha van benne valami tanulságra méltó, ajánljuk azt az érdekeltek körök figyelmébe.

A KÖZÖNSÉG KÖRÉBŐL.

Volt említve e lapok hasábjain, hogy az előjáróság nem állhatván ellen a liba tenyésztőknek, a tófenéki tehénjárásból egy részt kihasított libalegelőnek.

Ez ellen kifogásunk nincs, használják ők is pénzükre a közös birtokot, azonban a liba tulajdonosok tulkapásai s naponkint fokozottabb mérvben üzött visszaélései ellen méltán felszólalunk.

Az előjáróság kihantoltatta a libalegelőt, büntetést határozott a tehénjárás bitorlására, sőt pár koldust vigyázóul is alkalmazott, hogy ez által a tehénjárás megkíméltesse a libák pusztításaitól.

Mindezek dacára mit látunk?

Nem kevesebbet, mint azt, hogy a libák szélében hosszában járják a tehén legelőt.

Azok, kik mégis tartanak egy kissé a megbírságoltatástól, már hajnal hasadtakor, — midőn alig

három éves Imrét, e szavakkal küldé el titkon a várból: „Mindenre, mi szent előtted, kérlek, édes fiam, imádd az Istent és szeresd a hazát s kész légy mindkettőért mindenedet, még életedet is föláldozni. Isten veled fiam!” s rövid idő mulva bevétetvén a vár, az apa, ki az ostrom alatt már haldokolt — halva találtatott.

Imre megérté atyja szavait s komolyan kezdte gondolkodni hazája sorsa fölött, minek eredménye az lön, hogy lelkesülve az ősök példái s követve atyját, bujdosóvá lett. Testi és lelki ereje korával arányosan növekedett, úgy, hogy már 18 éves korában a legöregebb bujdosó is kalapot emelt előtte, a józan gondolkozásu s vitéz ifju előtt.

A hajnal meghasadt. A tábor már ébren várta ezt, csak az említett két sátor vala még csöndes. A tábor rendben állt.

Az egyik sátorból az ifju lépett ki halványan, mint a lefelé szálló hold, s egyszerre, mint az igazságos király választásán, ezer meg ezer ajk dörgé: Vivat Emerikus Tökölyi dux protestantium. Éljen Tökölyi Imre a bujdosók vezére!

A bércek hosszantartó visszhanggal üdvözlék, a folyó vidámabban locogott s a hajnal sietett az éj felhőit elűzni, hogy a nap minél előbb örvendve nézhesse, mi történik a magyar hazában.

Tökölyi először még jobban elhalványodott;

jár kel még valaki, — jól tartják libáikat a tehénjárás, úgy, hogy mire a tehének esetleg a tófenékre mennek, már készen vannak a libaetetéssel; hasonlókép cselekszenék este is, midőn a szarvasmarhák már hazahajtottak.

A vakmerőbbek pedig egész nap a tehénjárás son hagyják libáikat.

A koldusok, kik a felügyelettel megbizvák, nem csak testileg nyomorultak s így szolgálatképtelenek, hanem szellemi fogyatkozásban is szenvednek, s mint ilyenek, hiányos eljárásukra nézve alig eshetnek beszámítás alá, van azonban minden fogyatkozásuk dacára bennük annyi életrealóság, hogy egy kis pálinkaért szélében hosszában hagyják barangolni a libákat.

Már ily körülmények közt a Tófenék tehénjárásnak nem nevezhető.

Néhány száz liba megfordul azon naponkint, s lehet-e józan észszel követelni azt, hogy a szegény jószág legeljen ott, hol oly sok liba sáska módon pusztít, annyi szemetet hagyva maguk után, mintha beteretítették volna a legelőt azzal?

Ez így nem maradhat. — Vagy tehénjárás, vagy libalegelő legyen a tófenéki mező.

Még körülbelül egy negyed évig járnak ki a tehének, ennyi idő megérdemli, hogy kielégítse az előjáróság a tehéntulajdonosok abbéli ohaját, hogy a rendszabályt, melyet a tehénjárás megóvása érdekében alkotott, a legszigorubbán életbeléptesse, s a büntetéseket kérlelhetlen szigorral végrehajtsa; mert ma a legkönnyelműbben pusztítatják a tehénjárás.

Jó volna, — ha már ez idén nem is, de jövőre, — ha egy elég mély árok hasítatnék, s ez választaná el a libalegelőt a tehénjárástól; ennek nemcsak az a jó oldala lenne, hogy a tehénjárás nem oly könnyen volna hozzáférhető a libáknak, s a különben ügyetlen esőszők is könnyebben belátának, mely ponton léptek a libák a tilosba, hanem a zombékos helyeknek, — most postványá váló — eső vizeit is magába fogadná, mi által nyernének értékükben a je'nenben posványos részek is, a mennyiben a jószágnak élvezhető mező váltaná fel a kopár mélyedéseket.

Ha e mód nem bizonyulna jónak, akkor egy alkalmas esőszőről kell gondoskodni s a megvesztegetés utját az által elvágni, hogy a tilosban megfogott libák után a esőszőnek járni szokott „hajtó pénz” annyira felemelni, hogy tulszárnyalja ez azon csekély összeget, mit a esősz esetleges megvesztegetésére a libatulajdonosok szoktak áldozni.

Szóval valamit tenni kell, még pedig az idén is; mert a mostani rendszer mellett a tehénjárás elveszti minden értékét, s ha látják a libatulajdono-

de, midőn nem akart szünni a nép kiáltása, arcára szállt a hajnal bibora s kardjára csapva szól: „Legyen tehát! Még e kar kardot tud emelni, esküszöm: győzelem vagy halál!” S magas homlokáról hátra veté éjsötét haját, kis bajuszát félre simítá, megigazítá hatalmas páncélját s előbbre lépve szép, de erős csengő hangon e szavakkal kezdé meg beszédét:

„Pro Deo et pro Patria!” mit a sereg utána dörögvén rövid, de oly lelkes beszédet tartá ehhez, hogy ifju és agg egyaránt fiatal tüzzel érzé pezsegni ereiben a vért — s ezt ugyanazon szavakkal zárván be, sátorába tért tanácskozni fő embereivel...

Dél felé egy láncra vert foglyot vezetének eléje, Tökölyi előbb a fogolyra szeliden, de tüstént a körülállókra haragtól villogó szemekkel tekinté s mintegy szemrehányás hangján mondá nekik: „Ti, kik gyűlöltétek a bilincseket, rabotokat erős láncokba verve hozzátok elem?”

Csend követé szavait, mit a lehullt láncok csörgése után Tökölyi e szóval szakítá meg: „Neve?”

„Gróf Zrinyi János” felelt a kérdett fogoly.

Tökölyi a Zrinyi név hallatára elpirult, de csakhamar a körülállókra tekintvén a boszankodás lángja borítá arcát.

„Hogyan, kegyelmed előtt talán utált e név?” kérdé Zrinyi.

TARSAZ:

ZRINYI ILONA.

— TÖRTÉNETI BESZÉLÉ. —

(Folytatás.)

A nagy szellemen is van hatalma a szerelemnek.
II. Rákócy Fer. után.

A nép megelégette már viselni a jármot, nem akart összedölni a korbács alatt, megrázta tehát magát, mint a raboroszlán s lehulltak a bilincsek, széttört a kalit.

Felzudult a tenger s hajjai hegyekké tornyosultanak, a legmagasabbra emelkedő hullámot látszék követni mindenik s ez volt a legnagyobb hős, egy ifju, ki „nagy fiatalsága dacára testben, lélekben példányképe volt egy hazája, vallása szabadságáért küzdő hősnek; testvére szép, erőteljes, munkas fáradtságtűrő, harcban hatalmas, lelkére lángeszű, higgadt, megfontoló s e mellett is bátor a vakmerőségig, a gyűléseken ékesszóló, tanácsban gyors, eszközeiben a súlyos körülmények közt kifogyhatlan.”

Ezen ifju késmárki gróf Tökölyi Imre, fia a derék Tökölyi Istvánnak, ki 1670-ben árvai várába zárkóztatva az ellen elől, fiát, az ekkor alig tizen-

sok, hogy háborítlanul barangolhatnak libáikkal a tehénjáráson, számíthatunk rá, hogy az idej libaszám jövő évre meg fog kétszereződni.

Erre kívántuk az előjáróság figyelmét felhívni s kérni, miszerint a tehéntartó közönség jogos kíváncsnak tegeyen eleget az által, hogy a tófenéki tehénjárás a libák rombolása s lelkiismeretlen elpusztításától megóvassék.

KÖZGAZDASÁG.

Budapest, 1885. július 22.

A lefolyt hét időjárása egyáltalán kedvezőnek volt mondható. Helyenkint volt ugyan itt ott eső, de ez az aratási munkálatokra zavarólag nem hatott; ellenben a kapásnövények s különösen a tengeri fejlődését nagyban előmozdította. Az ország különböző részéről beérkezett jelentések szerint a termései eredmény közepes jó s minőség tekintetében minden esetre a tavalyi termés felett áll.

Buza. Épen úgy, mint az előző héten, a buzaüzletben e hét elején is lanyha irányzat uralkodott. A malmok tartózkodása miatt az árak 30—35 krral estek. De már e hét második felében fordulat állott be. Az afgán háboru fenyegető veszélye hausseirányzatot idézett elő, melynek folytán az árak ismét 40—50 krral emelkedtek; de, mert a malmok még mindig tartózkodnak a nagyobb vásárlásoktól, az áremelkedés tényleg csak 15—20 krajcára rugott. A hét végén az irányzat újra lanyhult, miután a háboru veszélye is elmúlt és így az árak a hét végén még mindig 10—15 krral olcsóbbak, mint a múlt hét záratain. A forgalom 65—70,000 méter-mázsára tehető.

Mai jegyzések jóminőségű acélos buzában: 74 kilós 7.85 — 8, 75 k. 7.95—8.10, 76 k. 8.10—8.25, 77 k. 8.20—8.35 frt, 78 k. 8.40—8.55 frt 79 k. 8.50—8.65 frt. Szép idej buza csaknem ilyen áron kelt. Buza őszre a hét elején 7.89 frtről 7.70 frtra csökkent, utóbb gyorsan emelkedett 8.28 frtig, majd ismét hanyatlott 7.72 frtra és zárul mitegy 700.000 méter-mázsára forgalom mellett 7.80—7.82 frton. Buza tavaszra hasonló mozgalmas áralakulást mutatott, 8.31 frtről 8.18 frtra csökkent, emelkedett 8.64 frtra és zárul 8.20—8.22 forinton.

Rozs. E héten mintegy 4000 méter-mázsára kelt el, mely minőséghez képest 6.80—7.10 frton adta telt el.

Árpa. Csak néhány rakomány takarmányárpa adatott el 5.25—6 frton.

Zab változatlan maradt; finom fajok, melyekben hiány van, szilárd irányzatot követtek és 6.50—6.65 frton keltek el; más minőségek 6.30—6.40 forinton adtak el. A forgalom 4000 méter-mázsára rugott. Zab őszre a hét elején lanyha irányzatot követett

„Vétke?” szöveg Tököllyi, mintha az előbbi kérdést nem is hallotta volna.

„Ösmeri kegyelmed — felelt a kérdett helyett Teleky uram — ezen ifju élettörténetét, így tehát elhihetjük, miszerint csak fiatal, heveskedés-szülte tévedés az egész, hogy Borsi környékén egy csapatunkat megtámadván, segéd-csapatunk őt, mely jókor ért oda, elfogá. Kegyelmed, ugy hiszem, nem szokta visszautasítani az öregebb tanácsát, az itélésnél tekintetbe kell vennünk azt, hogy nemes foglyunk: fia Zrinyi Péternek s rokona a Rákócy családnak. Egyébként, hogy kegyelmed mátol fogva fővezérünk, itéljen.”

Tököllyi pár percig hallgatott... Fölállt helyéről és szólt: „Mint említém már, készüljenek kegyelmedek; holnap váraink visszafoglalására indulunk. „Pro Deo et pro Patria!”

A többiek eltávoztak, csak Tököllyi, Teleky s egy pár főember és Zrinyi János maradtak ott.

A huszonnegy éves Tököllyi a kurucok fővezére lett.

Győzelmet győzelem után vívtak ki s csakhamar majdnem minden elveszett váraikat visszafoglalták; mert volt, ki lélekkel, erővel s bátorsággal megmutatá az utat, melyen — s meg a módot, melylyel haladniok kellett!.. S ez maga a vezér vala.

(Folyt. köv.)

és 6.04—6.05 frton köttetett, majd emelkedett 6.24 frtra. gyengült 6.12 frtra, és zárul 6.06—6.08 frton.

Tengeri egész héten át lanyha irányzatot követett és 20 krral olcsóbban adatott el. A forgalom 15,000 méter-mázsára szorított; — bányái 5.80—5.85 frton, más vidéki 5.70—5.75 frton kelt.

Repce. A kész árüzlet e héten is szűkkörtű volt. Kivételre még mindig nem mutatkozik kereslet és csak-néhány spekuláns és belföldi gyáros vásárolt egy keveset. A hét első felében lanyha irányzat uralkodott. Hejben és budapesti távolságban káposztarepce 11—11½, bányái repce 11—11½ frton adatott el. A hét végén lanyha irányzat jutott érvényre és az árak ¾ frttal emelkedtek. A forgalom 30—35,000 mmázsára tehető.

Helyi és vegyes hírek.

— **Örgróf Pallavicini Sándor** kerületünk országgyűlési képviselője, a Csany községben tartott beszámolója alkalmából néhány vendégszerető csanyi választó polgár házában egybegyűlt választók által hozzá és nevéhez intézett üdvözlő táviratokra Wimmer Károly urhoz, mint a párt elnökéhez, a következő sürgőnyt menesztette: „Csanyban egybegyűlt választóknak, üdvözlő távirataikért, kérem legőszintebb köszönetemet kifejezni.” Közöljük a táviratot, hogy a választó polgárok tudomást vegyenek róla, miszerint képviselőnk a tanúsított figyelmet, hasonló figyelemmel viszonzta s a róla és nevééről való megemlékezést őszinte köszönettel vette tudomásul.

— **Szerencsőtlenység.** Megrendítő szerencsétlenség történt hétfőn délután a nyomáson. Pap Ferenc polgártársunk 6 éves fiacskája, játszó pajtásnival a nyomásra ment s ott vigyázatlan hajtás következtében egy terhes vontatókocsi kerekei alá került. A kerék a gyermek fejére ment keresztül s alsó alkarcját két helyen eltörte s összes alsó fogai ki törtek. A gyermek csakhamar orvosi gyógykezelés alá vétetett, de szegényke valószínűleg örökre nyomorék marad.

— **Vesztett eb.** A múlt héten a Kurca-zsilip építésénél a mérnöki lakásba egy veszett eb hatolt be és ott Kocsis József gátnér és Gulyás Károly korezmáros kutyáit megmarta. A jelentés vétele után a szolgabíróóság a kutyák agyonlövetése iránt azonnal intézkedett és sikerült is egy a veszett ebet, mint az általa megmárt kutyákat agyonlőni.

— **Halalozás.** Gyapjas Tamásné, kiről lapunk múlt számában megemlékeztünk, hogy egy asszony oktalan ijesztgetése folytán görcsöt kapott; e görcsökben meghalt. Meghalt a nélkül, hogy csak egy órára is jobban érezte volna magát.

— **Lóverseny Szegeden.** A szegedi gazdasági egyesület f. évi augusztus hóban lóversenyt rendez. Nevezések elfogadtatnak augusztus hó 9-ik napjától 13-ik napjának délután 6 óráig az egyleti irodában. A verseny ideje augusztus hó 15-ik napjának d. u. 3 órája; helye az alsó városi nyomás, a szabadkai országúti vámházon belül. — Összesen 5 futás lesz.

— **Római pénz.** Az Al Tisza vidékének talaja rendkívül gazdag prehistorikumokban, s római és görög érmek elsősorva szintén fordulnak elő; de tömegesen eddig még nem találtak. Annál nagyobb volt tehát Szentkláray Jenő öröme, midőn munkásai Török Becsén, az ugynevezett Beregben, a borjasi Tisza átvágás kiszélesítése alkalmával az első tömeges római éremleletet napfényre hozták. — A Tisza régi medréből néhány száz lépésnyire mintegy másfél méternyi mélységben egy öblös cseréppurnára akadnak, mely szinig tele volt római érmekkel. Az érmek Constans és II. Constantius korából valók s Szentkláray 10 jellemző darabot beküldött a nemzeti muzeumnak. Pár lépésnyire a római érmek lelhelyétől egy másik munkáscsoport történelem előtti tárgyakra bukkant. Praehistorikus sir lehetett az, melyben durva készítésű szétmállott agyag edényeken kívül csak egy őskori vadkecskének házi használatra kikészített s már megkövesült szarva került ki ép-ségben, mely szintén a muzeumba küldetett.

— **Óriási hordó.** Eddig a heidelbergi híres hordó pöffeszkedett keményen annak tudatában, hogy hozzá hasonló nincs több a világon. Dicsőségének napjai azonban már nagyon megvannak számlálva s csak épen addig tartanak, míg Stechers Ru-

dolf stelousi kádár elkészül az ő hordójával, melyen most dolgozik. E hordó 50,000 gallon folyadék befogadására lesz képes. Átmérője 23 láb, magassága 22 láb s elég nagy arra, hogy egy hat tagból álló család kényelmesen meglakhassék benne.

— **Milán szerbia királya,** — mint az E—s írja — még e nyáron hosszabb ideig Budapesten fog lakni. Mikor ugyanis legutóbb itt járt és József főherceg vendége lévén, egy napon megtekintette a margitszigeti ártézi fürdőt. József főherceg felajánlotta a királynak, hogy makacs lábajja ellen használja a szigeti gyógyfürdőt s e célra foglalja el a főherceg nyaraló kastélyát a Margitszigeten. Szerbia királya elfogadta a meghívást és megígérte, hogy, ha csak elháríthatatlan akadályok meg nem gátolják, augusztus—szeptember táján egy egész hónapot a Margitszigeten fog tölteni, hogy az ártézi fürdőt használja. József főherceg már el is készítette margitszigeti kastélya tervrajzát és elküldte Milán királynak, hogy a kastély a király és kísérete számára eleve a legcélszerűbben beosztható legyen.

— **Óriási napfoltok.** A nap felületén egy idő óta kolosszális foltok láthatók. Ezek legnagyobbika körülbelül 6000—7000 geogr. mértföld széles és 20,000 mértföld hosszú, vagyis oly terjedelmű, hogy rajta husz földgolyó kényelmesen elférne egymás mellett. E folt legsötétebb része, mely a nap korongjának jobb oldala felé van, szabad szemmel is látható füstös üvegen keresztül.

— **A király által megajándékozott szabólegény.** Stoikovic Pétert, ki a király udvari szabójánál, Keller Antalnál már 25 éve dolgozik s tegnap jubileumát ünnepelte, a király gyöngyökkel és briliánsokkal kirakott aranyemléttel ajándékozta meg, melyet egy udvari tisztviselő által küldött neki. Stoikovic Péter már 22 év óta varrja a király katonai egyenruháit.

— **Bálna.** Az okkupált tartományoknak van egy kis tengerpartja. Innen írják, hogy a neumi kikötőben már egy hét óta egy 20 méter hosszú bálna tartózkodik. A lakosság kezdetben gőzhajónak tartotta, mert ha mozog, olyan forma hullámokat ver, mint a gőzös kereke. Időközönként a bálna 30 méter magas vizsugarat lök ki orrából. E bálnát már Dalmácia több kikötőjében is látták. Háta tele van sebbel, mert már sokszor rálöttek. A lakosság nem mer szigonynyal rátámadni, mert farkának egy csapásával képes a legnagyobb bárkát is felfordítani. Ilyen nagy bálnát még az Adriai tengerben még nem láttak.

— **Apai gyöngédség.** No, hát nem kedves szép gyermek ez? Kérde a gyöngéd mama a papától, a kis fiu selem haját simogatva. A papa bosszus volt és így fakadt ki: „Ejh, minden kölyök egyforma! Olyanok mint a majmok.” Éppen ekkor lép be a szomszéd, karjára veszi a kis fiut, cirógatja, dédelgeti és azt mondja: Istenem, egész apjazz a gyermek!

— **Simor János anekdotája.** Simor Jánosról szól a következő kis krónika, melyet a sz. fehérvári Szabadság beszél el. Mikor győri megyés püspök volt, nagy buzgalommal s nemes áldozatkész-séggel tűnt ki minden téren. A kegyurasága alá tartozó plébániákat is mindenütt iparkodott kellő dotációkkal ellátni. A többek közt a h—i plébániát, ahol az egyik legszebb püspöki birtok is fekszik, az ottani plébános sokféle zakatolása után, szintén igen jó karba helyezte. Kihasiított a plébánia részére nem kevesebb, mint — 94 holdnyi jóféle birtokot szántóföld, legelő és erdő kompetenciában. Egyszer aztán ellátogatott megtekinteni a h—i gazdaságot, mely alkalommal a plébános kíséretében megtekintette a plébániai tagot is. Szép egy darab föld volt az s a jó termés reményétől csak ugy duzzadtak a dűldök. — No! mondá Simor a mellette mosolygó képpel álló plébánosnak, — most már csak meg vagy elégedve s nincs több kívánni valód?! Hanem hát közbe vetve legyen mondva, a plébániai tag mellett volt egy szép darab, hat holdnyi irtvány föld, amely még éppen szépen oda illett volna a plébániai földekhez, s melyre még igen fájt a plébános foga. Nos tehát, gondolta magában a plébános, itt az idő, ő méltósága most jó kedvében van, hát ő csak megreszkizozza a dolgot, — Igenis

méltóságod, mondá a plébános, meg volnék elé-
gedve, ha még kegyes lenne ezt a kis 6 hold irt-
ványt is a plébánia szerény birtokához komasz-
száltatni, hogy így azután kiütné a teljes — száz
holdat. — No, te telhetlen papzsák; hát tudod mit?
Előbb keress magadnak egy másik olyan bolondot,
aki neked 94 holdat ajándékoz, s ha találsz, akkor
majd én is rádom a 6 holdat, hogy kikerüljön a
— száz.

— **Az ökrök legújabb konkurrencsei** az — ele-
fántok. Egy német újság szerint ugyanis egy föld-
birtokos Berlin közelében fekvő jószágán ökrök és
lovak helyett elefántokkal szántat. Ez állatok t. i.
nagy erejűknél fogva kiválólag alkalmasak arra,
hogy a földet jó mélyen hasogassák föl s ezenfelül
az ugorka idényben — kacsákkal is lehet őket
használni.

— **A cigány és az ágyugolyó.** Hiába, a cigá-
nyoknak nincs szerencsájuk a fegyverek körül! A
nagyidai eset, a puskát klárínának néző cigány
esete nagyon is ismeretesek. Nem is voltak ők soha
jó barátságban a fegyverekkel, legfőlebb a pecsenye-
sítő nyárral, meg a szalonnát szelők bicskával. Az
ágyugolyók elől egyikük egyszer annyira kapkodta
jobbra-balra a fejét, hogy a figyelmeztető kápiárnak
igaza lett. Nem az ágyugolyó a cigány fejébe, ha-
nem ez ütődött az ágyugolyóba, ami azonban vég-
eredményében ugyanegy. Most ismét ágyugolyóval
gyült meg egy szegény vályogvető cigánynak a baja.
Tegnapelőtt az örkényi határban egy cigányfiú egy
régi ágyugolyót talált s hazavitte, hol azt Kovács
Ferenc 17 éves vályogvető társával szét akarták
verni. A püfölés alatt a löveg egyszerre csak szét
robbant s darabjai Kovács Ferencnek az egész testét
összetépték, úgy, hogy rajta 13 nagyobb s számta-
lan kisebb seb van.

— **Tiszával felelő zatyafi.** A Maticza vissza-
állítás ügyében egy küldöttség járt nemrég Bécs-
ben és Budapestben. Bécsben kérvényüket — a ki-
rály fűrdőbenléte miatt — a kabinetirodában hagy-
ták. Tisza Kálmánnál f. hó 3-ikán voltak. Tisza ki-
jelenté, hogy a Maticza törvényesen oszlattatott fel,
s hogy minden egyesület, melynek tevékenysége a
haza ellen irányul, hasonlóan jár, különben pedig a
Maticza vagyona azon célra fordíttatik, melyre
szánva volt, tudniillik a tót nyelv fejlesztésére. A
beszéde a küldöttség tagjai nem válaszolhattak,
mert a minister a beszéd végén ezt mondá: Átve-
szem a kérvényt s ajánlom magamat. Csak Gero-
metta János, a küldöttség egyik tagja, jegyzé meg
menetközben; Ez rossz válasz volt, — mire a mi-
niszter viszonzá; Ez nem volt válasz! Erre a tót
így válaszolt: „Igen, az volt valóban.” A kérvény
még nincs elintézve.

— **Károgó holló,** de a ki, sajnos, igazakat
jóvendől, ez De launay francia tudós. Különösen
a földrengésekkel foglalkozik s azokat pontosan
megjelöli. 1877. elején megírta, hogy az év gazdag
lesz e borzasztó tűneményekben, s bekövetkezett
a délamerikai katastrofa. 1883-ban ismételte jöven-
dőzését s az Indus szigettengerben ezrei az embe-
reknek veszték el és száz meg száz négyyszögmet
föld sziget süllyedt el a tengerbe. Mult év végén is
felelte intő szavát, s a spanyol földrengések bebi-
zonyították, mennyire igaza volt. Legújabbban a jövő
évre szól jelentése, azt állítja, hogy e tűnemények
felette nagy mérvben fognak előfordulni és pedig
azon időtájtban, midőn a nap és hold egyidejűleg
lesznek a föld közelségében. Ha már De launay ur
megtudja mondani előre a földrengések idejét, ohaj-
tandó volna, hogy tudása a földrengés helyének ki-
jelölésére is kiterjedhetne.

— **A halott levele.** Párisi előkelő körökben
sokat beszéltek arról, hogy a szép A . . . her-
cegnő, három héttel azután, hogy férjhez ment, egy
sötét éjjelen elhagyta férje palotáját és visszatért
anyjához, M. gróf özvegyéhez. E különös eset előz-
ményeit egy párisi levelező a következőkben be-
széli el: A fiatal hercegnő föltűnő szép jelenség.
Mióta azonban férjhez ment, világgyűlöld lett. Csak
anyjának meghitt barátait és orvosát fogadta, a ki
nek elbeszélte rövid házasságának történetét. „Fér-
jem, ugymond, özvegy volt, midőn nőt mentem
hozzá; első nejét Violetának hívták és az arképe,
a melyet férjem házában találtam, azt mutatta, hogy
rendkívül szép nő volt, kinek szelíd arvonásai any-
nyira megnyerték rokonszenyemet, hogy férjem en-
gedelmével az arképet fölfüggesztettem boudoriom

ban. Egy csöppet sem féltem az elhunyt kedves
aroképétől, sőt ellenkezőleg úgy éreztem, mintha
védangyalom lenne. Egy este magam voltam bou-
doriomban; épp egy estelyről jöttem haza meglehe-
tösen elfáradva. Virágokkal a hajamban az estély
öltözékben dültem le a pamlagra. A lámpa fénye
épp a tükörre esett, a melyből saját arcom mosoly-
gott felém. A fénynek egy sugara azonban ráesett
egy vázára is, a mely egész hátul állott a kandel-
lón és a melyet eddig vem vettem észre. Lehet,
hogy a váza szépsége, vagy más valami megma-
gyarázhatatlan érzés vonzott oda. Fölállottam s ke-
zembe vettem a vázát, a mely egészen üresnek lát-
szott. Midőn azonban belenéztem, az alján cinnél-
küli összehajtott papírdarabokat vettem észre. Saját
sárgos balsejteleme fogott el, midőn a sima papírt ke-
zemben tartottam. A következő pillanatban már föl-
bontottam és olvastam: „Abban a pillanatban, mi-
dőn Isten előtt készülök megjelenni, esküszöm, hogy
férjem mérgezett meg. Violetta.” — Kialtani akar-
tam, de a hang torkomon akadt és félig ájultan ha-
nyaltottam a pamlagra. Ebben a pillanatban jött
haza férjem; felém közeledett és megakart csókolni.
Látására óriási erőt éreztem magamban. Eltaszított-
tam magamtól, lerohantam a lépcsőn, kinyitottam a
kaput és anyámhoz menekültem. Eddig a hercegnő
elbeszélése. A megoldás azonban korántsem volt oly
borzalmas, a mint azt várni lehetne. Az orvos em-
beri és polgári kötelességének tartotta, a hallottakat
elmondani a rendőröknek, a ki a legnagyobb tap-
intatossággal megindította a vizsgálatot és ez meg-
lepdő eredményre vezetett. Az a gazdasszony, a ki
a herceg első nejeinek halála után házába fogadott
és a ki minden áron megakarta akadályozni, hogy
a herceg másodsorú nőüljön, boszúból csempészte
a levelkét a vázába. A gazdasszony már el van fogva.
A hercegnő azonban kijelentette, hogy csak akkor
tér vissza férje házába, ha a gazdasszony bűnsége
nyilvános végtárgyaláson, az egész világ előtt be-
lesz bizonyítva.

— **Izgalmas jelenetek** voltak tanui mult szer-
dán este a Győrbeli Becebe robogó gyorsvonat uta-
sai. E vonat 3 ik osztályu kocsiájában ugyanis ka-
tonai fedezet alatt egy szökevényt szállítottak a bé-
csi katonai hatósághoz. Schwechat és Siemering kö-
zött, midőn a vonat leggyorsabban robogott, a szö-
kevény, — ki az ablak mellett ült — egyszer csak
egy gondolat, feltette magában, hogy újra „szöke-
vény” lesz, azzal kiugrott az ablakon. Azonban, ez
a második vakmerő kísérlete sem sikerült, mert ki-
sérői a mint az első ámulatból felocsudtak, nem vet-
ték tréfára a dolgot s ők is utánna ugáltak a ro-
bogó vonat ablakán át. Nemsokára aztán elcsípték
a szökevényt s a csakhamar megállott vonatra visz-
szaszállították s nyugodtan folytatták utjukat. Szinte
a csodával határos, hogy egyiküknek sem történt
semmi baja.

— **A turnúr.** Stuttgartban a következő mulat-
ságos eset képezi közbeszéd tárgyát: A napokban a
Königsstrassén egy ur vadászöltönyben sétált végig.
Kabátjának hátulsó alja alatt turnúrt viselt, mint ez
most a nőknel divat. Természetesen nagy néptöme-
get körül a furcsán kinéző urat, ki komolyan sé-
tált tovább. A férfiak nevettek, míg a nők felhábo-
rodásuknak elég hangosan adtak kifejezést. Végre
egy rendőr is beleavatkozott a dologba, mert úgy
látta, hogy közbotrány van készülődben s kérdőre
vonta a turnúros vadászkatába öltözött urat, hogy
miként merészel ily feltűnést keltő kabátot s illető-
leg a kabát alatt ily feltűnést keltő turnúrt hordani.
A vadászkatátos ur bátran a rendőr szemé közé-
nézett s azt válaszolta, hogy a rendőrségnek ép oly
keveze van a férfi divathoz, mint a nők öltö-
zetéhez és tovább ment. A körül álló nők elhalva
nyultak e botrányos felelet hatására, de nem
szólhattak semmit. A rendőr is belátta, hogy a va-
dászkatátos urnak igaza van és engedte őt tovább
menni. A csoportosulás e közben még nagyobb lett.
Nem is jött ki a vadászkatátos ur sodrából, míg
egy szokatlanul nagy turnúrt viselő nő nem áll elébe
s azt mondá neki: „Ez már mégis szemtelenség!”
A vadászkatátos ur a nőre nézett, azután saját tur-
nűrére, majd a nő turnűrére tekintett s így szólott:
„Hisz az öné még különb!” Erre természetesen
óriási nevetés hangzott fel a körülállók között s a
turnúros ur büszkén folytatta útját. De a nők közül
csak azok kísérték tovább az urat, a kiknek nem
volt turnűrjük. A tréfa sikerült. Másnap a stuttgarti
nők már turnúr nélkül sétáltak az utcán.

— **Izgalmas jelenet** játszódott le tegnap este
Bécsben a Ferdinand hidon. Az esetről a követke-
zőket írják az Egyetértésnek: Tíz óraker történt. Egy
hölgy gyors léptekkel sietett a Ferenc József rakpart
felől a Ferdinand hidra. Utánna egy élemedett koru
distinguált öltözötü ur sietett; halántékán a félelem
veritéke gyöngyözött s felyton kiáltozott a nő után:
„Edes fiam kérlek, állj meg, ne kövess el meggon-
dolatlanságot; ne tedd szerencsétlenné magadat s
ne tégy azzá engemet is!” — A nő, mintha nem

hallotta, vagy nem akarta volna hallani a kiáltá-
sokat, libegve sietett a hidra s mikor odaért, villám-
gyorsasággal vetette magát a hidkarfára és a folyam-
ba akart ugriani. E pillanatban az öreg ur megra-
gadt a kétségbeesett nőt s visszaemelte a hidra.
A nő és férfi pár pillanatig szótlanul állottak egy-
más mellett, azután egy ép arra menő kocsi-
ba tek s azt parancsolták a kocsinak, hogy a Rothen-
turmstrassén át az István tér felé hajtson. A nő in-
gerült hangon kiáltott; „Atyám, nem engedem, hogy
tovább is boszantsanak.” Hogy ki volt a férfi és a
nő, azt nem lehetett megtudni.

— **Megfelelt.** Többen ülték egy vendéglő asz-
talanán, azok között egy pap is. Ketteje a vendé-
geknek azzal mulatott, hogy haszontalan élceivel,
melynek éle a papnak volt szánya, untatta a társa-
ságot; a pap türelmesen hallgatott, mire egy harma-
dik kérde: „Hogyan tűrheti ily nyugodtan e szem-
telenségeket?” — „Hát ez onnét van,” volt a pap
fennhangu válasza, „mert több évig házi pap vol-
tam egy bolondok házában s ott megszoktam, hogy
egész nap ostoba fecsegést hallgassak.”

— **A legújabb női divat.** New-yorki hírlapok
írják, hogy midőn New-Yorkban az előkelő körök
hölgyvilága grand toilettet ölt és kivágot ruhában
jelenik meg, egy újabb fölkapott csiszolási eljárást
visz véghez, a mely páratlanul áll a kendőzés tör-
ténésében. Ez a hallatlan eljárás a következő: Leg-
elsőbben is a karokat és a test felső részét egészen
az arcig rózsavizzel megmosják és miután ez ala-
posan megtörtént, clord creammel bedörzsölik, a
mely mintegy tizenöt percig a testen marad. Ezután
a clord creamet nagyon finom flanelrongyval ledör-
zsölik, a karokat és a felső testet baby-rizporral
hintik be, a melyet azután ismét alaposan bedör-
zsölnék. Ha ez megtörtént, akkor a bőr nagyon ha-
sonlít a csiszolt márványhoz és bámulatos finomsá-
got nyer.

— **A gonosz nyelvű tanár.** Egy felsőbb leány-
iskolai tanár maga ellen haragította növendékeit.
Mikor másnap az osztályba jön, a hölgyek nem áll-
nak föl, mint rendesen, hanem ülve maradnak. A
tanár mosolyogva nézi a duzzogókat, aztán így szól:
„Nekem körülbelül mindegy lehet, akár ülnek, akár
pedig állnak; de hiszem, később ugyis elég alkalmuk
lesz ülve maradni.”

— **Szerencsétlenség.** Szegeden a vigadó épí-
tésénél Lévy János napszámos egy másodemeleti
állványról oly szerencsétlenül zuhant alá, hogy rö-
gön szörnyen halt. Saját vigyázatlansága idézte elő
szerencsétlenségét

— **Öngyilkosság a templomban.** Borzalmas jele-
net színhelye volt, mint Bécsből jelentik, vasárnap
a krottenbergi templom. Reggeli nyolc óraker mi-
kor a plébános meg akarta kezdeni a misét, egy
Kragel Antal nevű paraszt lépett dult arccal a zsu-
folásig megtelt templomba. Kragel egyenesen a
oltárhoz ment, letérdelt az elé és elkezdett oly han-
gosan imádkozni, hogy a plébános kénytelen volt a
misét félbeszakítani. Néhány fiatal legény rögtön
előszietett, hogy a csendháborítót eltávolítsa. Erre
Kragel fölugrott, verben forgó két szemét végig jár-
tatta a tömegben, aztán egy nagy konyhakést rán-
tott elő és azt, mielőtt megakadályozhatták volna,
markolatig döfte a torkába. A templomban borzasz-
tó izgatottság támadt; az öngyilkost kivitték a sza-
badba, de már akkor halva volt. Kragel javakora-
beli ember volt, négy gyermek apja. Borzasztó tet-
tet ugylátszik meghaborodott elmével követte el.

— **Talált aranypénzek.** Lepavinából írják az
Agr. Ztg. nak: A napokban néhány idevaló paraszt
Weisz Sándor zágrábi nagyiparos erdejében legel-
tették barmaikat. Egyszerre a pásztorok észrevették,
hogy az egyik tehén a földből egy fazekat vajt ki
szarvaival s a fazékban, mint később konstataáltak,
ezer darab régi arany pénz volt. A ravasz parasz-
tok szétesztették egymás közt a talált aranyakat s
azután Kőrösön meg Zágrábban nevetéses olcsó áron
eladogatták azokat. A dolog azonban kitudódott s
most vizsgálatot indítottak ez ügyben.

— **Lengyelország eloroszosítása.** A varsói lengyel
színház legközelebb orosz színházzá fog alakíttatni.
A cár szentesítette azon törvényt, a mely szerint
Orosz Lengyelország összes elemi iskoláiban az orosz
lesz az előadási nyelv.

— **Angyalkák zsebkendője.** A kis Rózának
sehogy sem fér a fejébe, hogy a jó angyalok oly
keves ruhát viselnek. Egyszer hosszas gondolkodás
után azt kérde a mamától: Kedves mama, mond
meg nekem, hová teszik el az angyalkák — a zsebkendő-
jüket?

— **Udvarias.** — Kisasszony, ön rendkívüli szép-
ség! Mondja egy gonosznyelvű fiatal ember egy
fiatal hölgyecskének. Bah — felel az felbigyesz-
tett ajakkal — ön ezt úgy mondaná, ha nem hinné.
— Kegyed meg ugy is hinné, ha nem mondanám!
— vágott vissza az elmés kópé.